

FINANCIJSKA AGENCIJA

OIB: 85821130368

Zagreb Ulica grada Vukovara 70

Nadležni trgovački sud _Trgovački sud u Zagrebu

Poslovni broj spisa ST 1504/2017

FINANCIJSKA AGENCIJA

ODJEL PISARNICE - ZAGREB 1

17 -07- 2017

PREDSTEČAJNE NAGODBE
PRIMANJE I OTPREMA POŠTE

KLASA
UK BROJ

PRIJAVA TRAŽBINE VJEROVNIKA U PREDSTEČAJNOM POSTUPKU

PODACI O VJEROVNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv MLADEN JUG IZ KUPLJENOVA , JUGI 16 OIB 75061509436.

PODACI O DUŽNIKU:

Ime i prezime / tvrtka ili naziv VIADUKT DD ZAGREB KRANJČEVIĆEVA 2
OIB74794390096

PODACI O TRAŽBINI:

Pravna osnova tražbine (npr. ugovor, odluka suda ili drugog tijela, ako je u tijeku sudski postupak oznaku spisa i naznaku suda kod kojeg se postupak vodi)

Pravomoćna presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu PR-2720/10 od 14.2.2011. pravomoćna dana 28.04.2012 i ovršna dana 12.6.2012.

Iznos dospjele tražbine (kn)

Glavnica 13436,64 (kn)

Kamate _____ (kn)

Iznos tražbine koja dospijeva nakon otvaranja predstečajnog postupka
357.750,54Kn (kn)

Dokaz o postojanju tražbine (npr. račun, izvadak iz poslovnih knjiga)

_____ presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu PR 2720/2010 od 14.2.2011.

Vjerovnik raspolaže ovršnom ispravom DA na iznos 13436,64 (kn)

Naziv ovršne isprave _____ presuda Općinskog građanskog suda u Zagrebu PR 2720/2010 od 14.2.2011.

Mjesto i datum

Rezel 11.7.11.

Potpis vjerovnika

ODVJETNICA 2
NATALIJA ĐURAN TRŠINSKI
ZABOK, Matije Gupca 30
Tel/fax: 049/222-370 Mob: 098/825-642

23-02-2011g

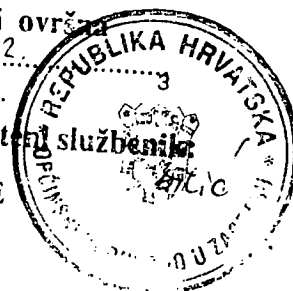
Poslovni broj 89-Pr-2720/10-111

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI RADNI SUD U ZAGREBU

Odluka je pravomoćna i izvršna
dana 28. 04. 2012.
U Zagrebu, 12. 06. 2012.

Ovlašten službenik

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sucu toga suda Sabini Dugonjić kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja MLADENA JUGA iz Kupljenova, Jugi 16 zastupanog po punomoćniku Igoru Hrabaru, odvjetniku iz Zagreba, protiv tuženika VIADUKT d.d., Zagreb, Kranjčevićeva 2, radi naknade štete, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 10. veljače 2011. godine, u prisutnosti tužitelja osobno uz zamjenika punomoćnika tužitelja Borana Bušurelo, odvjetničkog vježbenika u Zagrebu, te punomoćnice tuženika, Ane Jurčić, dipl. pravnicu u Zagrebu, dana 14. veljače 2011. godine,

presudio je:

I./ Nalaže se tuženiku Viadukt d.d., Zagreb, Kranjčevićeva 2, isplatiti tužitelju Mladenu Jugu iz Kupljenova, Jugi 16, iznos od ukupno 103.598,45 kn sa zakonskim zateznim kamatama po stopi utvrđenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a koje kamate teku po iznosima kako slijedi na:

- iznos od 1.261,01 kn od 15. veljače 1999. godine do 31.12.2007. godine,
- iznos od 1.504,90 kn od 15. ožujka 1999. godine do 31.12.2007. godine,
- iznos od 2.228,82 kn od 15. travnja 1999. godine do 31.12.2007. godine,
- iznos od 1.973,80 kn od 15. svibnja 1999. godine do 31.12.2007. godine,
- iznos od 2.041,85 kn od 15. lipnja 1999. godine do 31.12.2007. godine,
- iznos od 2.307,61 kn od 15. srpnja 1999. godine do 31.12.2007. godine,
- iznos od 2.062,63 kn od 15. kolovoza 1999. godine do 31.12.2007. godine,
- iznos od 2.689,07 kn od 15. rujna 1999. godine do 31.12.2007. godine,
- iznos od 2.568,01 kn od 15. listopada 1999. godine do 31.12.2007. godine,
- iznos od 2.331,57 kn od 15. studenoga 1999. godine do 31.12.2007. godine,
- iznos od 2.202,84 kn od 15. prosinca 1999. godine do 31.12.2007. godine,
- iznos od 1.896,81 kn od 15. siječnja 2000. godine do 31.12. 2007. godine,
- iznos od 1.225,93 kn od 15. veljače 2000. godine do 31.12. 2007. godine,
- iznos od 1.914,95 kn od 15. ožujka 2000. godine do 31.12. 2007. godine,
- iznos od 2.205,62 kn od 15. travnja 2000. godine do 31.12. 2007. godine,
- iznos od 1.911,27 kn od 15. svibnja 2000. godine do 31.12. 2007. godine,
- iznos od 2.545,51 kn od 15. lipnja 2000. godine do 31.12. 2007. godine,
- iznos od 2.540,74 kn od 15. srpnja 2000. godine do 31.12. 2007. godine,
- iznos od 2.490,74 kn od 15. kolovoza 2000. godine do 31.12. 2007. godine,
- iznos od 2.681,42 kn od 15. rujna 2000. godine do 31.12. 2007. godine,
- iznos od 2.265,68 kn od 15. listopada 2000. godine do 31.12. 2007. godine,
- iznos od 3.194,73 kn od 15. studenoga 2000. godine do 31.12.2007. godine,
- iznos od 2.929,27 kn od 15. prosinca 2000. godine do 31.12.2007. godine,
- iznos od 1.921,60 kn od 15. siječnja 2001. godine do 31.12.2007. godine,
- iznos od 572,38 kn od 15. veljače 2001. godine do 31.12.2007. godine,
- iznos od 1.583,83 kn od 15. ožujka 2001. godine do 31.12.2007. godine,
- iznos od 1.926,65 kn od 15. travnja 2001. godine do 31.12.2007. godine,
- iznos od 1.775,97 kn od 15. svibnja 2001. godine do 31.12.2007. godine,

- iznos od 2.694,17 kn od 15. lipnja 2001. godine do 31.12.2007. godine,
 - iznos od 2.319,63 kn od 15. srpnja 2001. godine do 31.12.2007. godine,
 - iznos od 2.252,87 kn od 15. kolovoza 2001. godine do 31.12.2007. godine,
 - iznos od 2.190,46 kn od 15. rujna 2001. godine do 31.12.2007. godine,
 - iznos od 2.392,42 kn od 15. listopada 2001. godine do 31.12.2007. godine,
 - iznos od 3.102,02 kn od 15. studenoga 2001. godine do 31.12.2007. godine,
 - iznos od 2.234,31 kn od 15. prosinca 2001. godine do 31.12.2007. godine,
 - iznos od 1.073,70 kn od 15. siječnja 2002. godine do 31. 12. 2007. godine,
 - iznos od 474,75 kn od 15. veljače 2002. godine do 31. 12. 2007. godine,
 - iznos od 1.166,86 kn od 15. ožujka 2002. godine do 31. 12. 2007. godine,
 - iznos od 2.898,95 kn od 15. travnja 2002. godine do 31. 12. 2007. godine,
 - iznos od 2.188,41 kn od 15. svibnja 2002. godine do 31. 12. 2007. godine,
 - iznos od 1.411,35 kn od 15. lipnja 2002. godine do 31. 12. 2007. godine,
 - iznos od 1.851,38 kn od 15. srpnja 2002. godine do 31. 12. 2007. godine,
 - iznos od 3.306,15 kn od 15. kolovoza 2002. godine do 31. 12. 2007. godine,
 - iznos od 2.208,33 kn od 15. rujna 2002. godine do 31. 12. 2007. godine,
 - iznos od 2.258,95 kn od 15. listopada 2002. godine do 31. 12. 2007. godine,
 - iznos od 2.307,01 kn od 15. studenoga 2002. godine do 31. 12. 2007. godine,
 - iznos od 1.910,97 kn od 15. prosinca 2002. godine do 31. 12. 2007. godine,
 - iznos od 923,81 kn od 15. siječnja 2003. godine do 31. 12. 2007. godine,
 - iznos od 1.438,39 kn od 15. veljače 2003. godine do 31. 12. 2007. godine,
 - iznos od 1.238,35 kn od 15. ožujka 2003. godine do 31. 12. 2007. godine,
 a od 01. siječnja 2008. godine pa do isplate, na svaki iznos sa zateznim kamatama po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, u roku od 8 dana.

II./ Nalaže se tuženiku Viadukt d.d., Zagreb, Kranjčevićeva 2, plaćati tužitelju Mladenu Jugu iz Kupljenova, Jugi 16, rentu u iznosu od 1.679,58 kn mjesečno počevši od 15. travnja 2003. godine pa nadalje s time da je tuženik dužan dospjele obroke platiti odjednom, a buduće najkasnije do svakog 15-og u mjesecu te je dužan tužitelju na dospjele obroke rente platiti i zateznu kamatu tekuću od dospijeca svakog pojedinog obroka do isplate, po stopi određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate za razdoblje od dospijeca do 31.12.2007. g., a od 01.siječnja 2008. g. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, sve u roku od 8 dana.

III./ Nalaže se tuženiku Viadukt d.d., Zagreb, Kranjčevićeva 2, platiti tužitelju Mladenu Jugu iz Kupljenova, Jugi 16, prouzročeni parnični trošak u iznosu od 39.828,00 kn uz zateznu kamatu po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena, tekućoj od dana 14.veljače 2011. godine pa do isplate, u roku od 8 dana.

O b r a z l o ž e n j e

Tužitelj je u tužbi koju je podnio dana 20. prosinca 2001. godine naveo da je bio zaposlen kod tuženika na neodređeno vrijeme na radnom mjestu bravara te je dana 08. srpnja 1997. godine doživio ozljedu na radu kada je radeći u Sv. Heleni išao u mjesto Pojatno da ostavi alat, kojim prilikom je nastradao u prometnoj nezgodi zbog čega je teško ozlijeđen. Nadalje je naveo da je uslijed zadobivenih ozljeda iz prometne nezgode upućen u invalidsku mirovinu s danom 28. travnja 1998. godine te je iz Rješenja Republičkog fonda za mirovinsko i invalidsko osiguranje od 06. listopada 1998. godine vidljivo da će mu se isplaćivati minimalna mirovina u svoti od 1.268,61 kn mjesečno, a da je i dalje sposoban za obavljanje svojeg posla sigurno bi ostvarivao zaradu iz radnog odnosa u vidu plaće, terenskog dodatka i

naknade za prekovremeni rad u ukupnom iznosu od oko 3.600,00 kn pa prema tome gubi u zaradi mjesečno. Stoga u konačno preciziranom tužbenom zahtjevu kako je precizirano u podnesku od 24. prosinca 2003. godine (list 58-61 spisa) potražuje, a nakon provedenog vještačenja iznos od 103.598,45 kn za period od 01.01.1999. godine do 28.02.2003. godine sa zateznim kamatama tekućim na pojedine iznose kako je pobliže navedeno u izreci ove presude pod stavkom I., zatim traži rentu u iznosu 1.679,58 kn za daljnji period od 15.04.2003. godine pa nadalje s time da mu tuženik dospjele obroke plati odjednom, a buduće najkasnije do svakog 15-og u mjesecu s time da je na dospjele obroke rente dužan platiti i zakonsku zateznu kamatu tekuću od dospijeca svakog pojedinog obroka do isplate uz naknadu parničnog troška s pripadajućom kamatom tekućom od presuđenja pa do isplate.

Tuženik je u odgovoru na tužbu (list 14) naveo da je tužitelj kao radnik tuženika dana 08. srpnja 1997. g. prilikom povrata sa posla kući imao prometnu nezgodu u kojoj je ozlijeđen kao što je navedeno u prijavi o ozljedi na radu odnosno priznaje štetni događaj kao štetu na radu, ali osporava odgovornost s obzirom da je tužitelj stradao u prometnoj nezgodi tako da može biti odgovornost na strani tužitelja ili treće osobe. Nadalje je naveo da poriče navode iz tužbe koji su u suprotnosti s prijavom, te se protivi tužbenom zahtjevu u cijelosti jer za ozljedu tužitelja koju je imao u prometu ne snosi nikakvu odgovornost. Isto tako, opreza radi ističe prigovor zastare iz razloga što se nezgoda dogodila 08.07. 1997.g., rješenje Hrvatskog zavoda za mirovinsko i invalidsko osiguranje datira od 06.10.1998.g., a tužitelj je pravo na invalidsku mirovinu priznato od 28.04.1998.g. dok je tužba podnesena 20.12.2001. g.

Najprije valja reći da je u ovom predmetu donesena dana 29. rujna 2005. g. presuda ovog suda poslovnog broja Pr-12532/01 kojom je tužbeni zahtjev tužitelja usvojen u cijelosti. Protiv navedene presude žalbu je podnio tuženik te je navedena presuda ukinuta odlukom Županijskog suda poslovni broj Gžr-1566/05 od 14. ožujka 2006. g. u cijelosti i predmet je vraćen na ponovno suđenje. Nakon toga dana 20. svibnja 2009. godine donesena je presuda ovog suda poslovni broj Pr- 1132/06 kojom je pod točkom I. naloženo tuženiku da isplati tužitelju iznos od ukupno 103.598,45 kn sa pripadajućim zakonskim kamatama, zatim pod točkom II. plaćati tužitelju rentu u iznosu od 1.679,58 kn mjesečno počevši od 15. travnja pa nadalje, a pod točkom III. je naloženo tuženiku da tužitelju naknadi parnični trošak. Protiv navedene presude žalbu je podnio tuženik te je ista ukinuta odlukom Županijskog suda posl. broj Gžr-2775/09 od 03.ožujka 2010.g.te je predmet vraćen prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje.

Predmet spora zahtjev je tužitelja radi naknade štete koju trpi iz šetnog događaja od 08.srpnja 1997.g.,kada je stradao u prometnoj nezgodi te zahtjeva naknadu štete na ime izgubljene plaće kao razlike između invalidske mirovine koju prima i plaće koju bi ostvarivao da je i dalje ostao na radu kod tuženika.

Stoga je na navedene okolnosti sud izveo slijedeće dokaze: izvršen je uvid u prijavu o ozljedi na radu (list 6-7), Odluku o prestanku ugovora o radu (list 8), Rješenje Republičkog fonda mirovinskog i invalidskog osiguranja radnika Hrvatske (list 9-10), štedna knjižica tužitelja (list 11-12), ugovor o radu na određeno vrijeme 17.06.1997. godine, te Ugovor o radu od 30.06.1998.(list 83 i 87), obračunska lista za 3., 4 i 10. mjesec 1997. (list 848-5), izveden je dokaz financijskim vještačenjem po vještaku ing. Ručeviću, saslušan je svjedok Darko Pek, zatim svjedok Mladen Petek, saslušan je tužitelj. Isto tako, dopunski je saslušan svjedok Darko Pek (list 149 spisa), svjedok Damir Koledić (list 150 spisa), saslušan je svjedok Franjo Županec (list 157-158 spisa), te je saslušan dopunski tužitelj kao stranka u postupku, a izvršen je uvid u priležecu kopiju spisa HZMO (list 206), kao i ostalu dokumentaciju priležecu spisu.

Druge dokaze sud nije izvodio budući da stranke nisu stavljale daljnjih dokaznih prijedloga, a što su dužne temeljem čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" br. 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03. i 88/05. dalje: ZPP).

Ocjenjujući provedene dokaze sud je kao vjerodostojne prihvatio sve isprave koje su pročitane i u koje je izvršen uvid na glavnoj raspravi, s time da je dokaznu snagu istih cijenio dovodeći ih u vezu s drugim dokazima, te odredbama zakona.

Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći prema savjesnoj i brižljivoj ocjeni svaki dokaz zasebno te sve dokaze u njihovoj ukupnosti, kao i na temelju rezultata cjelokupnog postupka, sukladno odredbi članka 8. ZPP-a, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja osnovan.

Stranke su na ročištu dana 05. svibnja 2009. godine izričito navele da je među njima nesporno da je tužitelj bio u radnom odnosu kod tuženika do odlaska u invalidsku mirovinu zbog povrede na radu. Isto tako, među strankama je nesporno da je tužitelj u trenutku kad se dogodila ozljeda na radu dana 08. srpnja 1997. godine bio u radnom odnosu kod tuženika temeljem ugovora o radu na određeno vrijeme od 17. lipnja 1997. godine. (list 157 spisa).

Također, iz navoda koji parnične stranke iznose tijekom postupka nije sporno da je tužitelj stradao u prometnoj nezgodi dana 08.07.1997. godine, da je u vrijeme stradavanja bio zaposlen kod tuženika na radnom mjestu bravara, da je tuženik stradavanje tužitelja odnosno štetni događaj tužitelja priznao kao ozljedu na radu (list 31 spisa) te je izrađena prijava ozljede na radu i ovjerena u Hrvatskom zavodu za zdravstveno osiguranje.

Tijekom prvostupanjskog postupka bila sporna odgovornost tuženika za štetni događaj u kojem je stradao tužitelj s obzirom da tuženik ističe da je odgovoran tužitelj ili treća osoba koja je eventualno skrivila nezgodu. Isto tako, sporno je da li bi tužitelj imao pravo na razliku između invalidske mirovine i potencijalne plaće samo u vidu neto plaće ili zajedno sa neto naknadom - terenski dodatak, naknada za odvojeni život. Nadalje, među strankama je sporno da li je potraživanje tužitelja zastarjelo, a isto tako tuženik je u žalbenom postupku istaknuo da tužitelj ne bi imao pravo na razliku između mirovine i plaće u bruto iznosu.

Iz uvida u prijavu o ozljedi na radu (list 6-7 spisa), proizlazi da je tuženik u prijavi o ozljedi na radu naveo prometnu nesreću kao uzrok ozljede na radu.

Iz iskaza svjedoka Darka Peka (list 30-31 spisa) proizlazi da je isti bio hijerarhijski nadređen tužitelju, te mu je poznato da tužitelj je stradao u prometnoj nesreći kada se vraćao s posla obavljajući posao u "Svetoj Heleni", a inače je tužitelju baza bila jedinica Pojatno. Nadalje je svjedok naveo da tužitelj nije imao određeno radno vrijeme već mu je dužina radnog vremena bila vezana uz posao, a kada se počne zagrijavati masa za diletaciju posao se mora završiti do kraja odnosno ne može se otići do završetka, a tužitelj je bio pripomoć ekipi za izradu diletacije te je radno vrijeme tužitelja znalo biti duže od 8 sati. Zatim je naveo da potreban alat za obavljanje poslova, strojevi i pribor se nalaze u Pojatnom i kod obavljanja radova prevozilo se Viaduktovim vozilom, a nakon obavljanja posla alat se mora vratiti u Pojatno, a nesreća u kojoj je stradao tužitelj se dogodila na putu od Sv. Helene za Pojatno te mu je poznato da je tužitelj stradao kod Jankomirske petlje prema Zaprešiću.

Iz iskaza tužitelja danog na ročištu 13. studenoga 2002. godine (list 31-32 spisa) proizlazi da je kod tuženika radio nešto manje od dvije godine kada je nastradao, a radio je kao pomoćni radnik. Nadalje je naveo da mu je Pek Darko bio rukovoditelj, a to smatra iz razloga što mu je on davao naloge gdje će se ići i on mu je rekao da će ići u Svetu Helenu i za to je dobio 400,00 kn za trošak benzina za putovanje i već je tada 10 dana tamo radio te mu je i Darko Pek potpisao taj trošak. Zatim je naveo da je u Sv. Heleni radio na održavanju strojeva, a morao je nalijevati naftu, dok radno vrijeme nije postojalo, a ako se počinjalo raditi u 7 ujutro, on je već morao biti u 5 sati tamo i to dane kada bi se pripremala masa za diletaciju, a diletacija se radila tako što se posebno gumenom masom odvajao most od ceste, dok je stradao kada je išao iz Sv. Helene u Pojatno negdje oko 19,00 sati navečer, a išao je u Pojatno jer je trebao uzeti ulje jer se sutradan trebala raditi diletacija.

Dakle, temeljem iskaza tužitelja i svjedoka Darka Peka utvrđeno je da je tužitelj za potrebe obavljanja posla u Sv. Heleni morao uzimati pribor i strojeve koji se nalaze u mjestu Pojatno, a nakon obavljanja posla alat se morao vratiti u Pojatno te je temeljem njihovih iskaza utvrđeno da je tužitelj

stradao na putu od Sv. Helene za Pojatno, dakle u okviru obavljanja svojih radnih zadataka pa je temeljem rezultata tako provedenog dokaznog postupka utvrđeno da je tužitelj pretrpio štetu u prometnoj nesreći koja je u pravno relevantnoj uzročnoj vezi sa radom koji je tužitelj obavljao kod tuženika. Slijedom toga, kako je tužitelj stradao u okviru procesa rada kada je u okviru zadanih zadataka od poslodavca, odnosno koji su mu naloženi od nadređenih, imajući u vidu da poslodavac određuje organizaciju rada i putem hijerarhijski nadređenih radnika daje naloge podređenim radnicima, tuženik je odgovoran jer je tužitelj u obavljanju radnog zadatka bio u vozilu i sudjelovao u prometu, zbog čega se ozlijedio, pa tuženik odgovara tužitelju po pravilima o objektivnoj odgovornosti odnosno temeljem odredbe članka 102. st. 1. Zakona o radu, prema kojem ako radnik pretrpi štetu na radu ili u vezi s radom, poslodavac je dužan nadoknaditi štetu po općim propisima obveznog prava kao i prema odredbi čl. 15. Zakona o zaštiti na radu (Narodne broj 59/96 i 94/96). Naime, prema navedenoj odredbi poslodavac odgovara zaposleniku za štetu uzrokovanu ozljedom na radu, profesionalnom bolešću ili bolešću u svezi s radom po načelu objektivne odgovornosti (uzročnosti), a prema općim propisima obveznog prava.

Kako je saslušanjem svjedoka Darka Peka koji je u tom dijelu u cijelosti potvrdio iskaz tužitelja utvrđeno da su djelatnici sami u sklopu organizacije rada prevozili alat, pa je tužitelj radi obavljanja radnog zadatka te funkcioniranja radnog procesa stradao, prijevoz alata vozilom te sudjelovanje na taj način u prometu svakako predstavlja povećanu opasnost pri čemu može biti ugroženo zdravlje ljudi ili imovine. Naime, neka djelatnost je povećana opasnost kada u njezinom redovnom tijeku može biti ugroženo zdravlje ljudi ili imovine tako da to ugrožavanje iziskuje povećanu pažnju osoba koje obavljaju tu djelatnost. Kada zaposlenik pretrpi štetu u vezi sa opasnom djelatnošću tada poslodavac odgovara po kriteriju uzročnosti (objektivnom kriteriju). S obzirom na navedeno, utvrđeno je da je tužitelj sudjelovao u prometu radi izvršavanja radnog zadatka da bi se radni proces kod tuženika mogao nesmetano odvijati.

Stoga, tuženik odgovara po kriteriju uzročnosti po čl. 154. st. 2. Zakona o obveznim odnosima, a u vezi s čl. 173. i 174. istog zakona. Naime, za reći je da prema odredbi čl. 174. st. 1. za štetu od opasne stvari odgovara njen imalac, a za štetu od opasne djelatnosti odgovara osoba koja se njome bavi, a tuženik se može osloboditi od odgovornosti ukoliko isti dokaže ostvarenje pretpostavki iz odredbe čl. 177. st. 1.-2. ZOO, odnosno ako dokaže da je šteta nastala uslijed više sile, radnji ili djelovanja treće osobe ili uslijed krivnje radnika odnosno da je šteta nastala isključivom radnjom oštećenika koju on nije mogao predvidjeti i čije posljedice nije mogao izbjeći ili otkloniti dok se sukladno odredbi čl. 177. st. 3 ZOO tuženik djelomično može osloboditi odgovornosti ako je oštećenik djelomično pridonio šteti.

Međutim, tuženik tijekom postupka nije ničim dokazao da se radilo o samovoljnom ponašanju tužitelja već upravo obrnuto, iz rezultata provedenog dokaznog postupka proizlazi da je tužitelj stradao prevozeći alat te na taj način obavljao radne zadatke kao sastavni dio organizacije rada i izvođenja radnog procesa. Isto tako, imajući u vidu da je tužitelj sudjelovao u prometu u sklopu obavljanja radnih zadataka i to po nalogu svojih rukovoditelja radnja treće osobe u predmetnoj prometnoj nezgodi u kojoj je stradao tužitelj ne predstavlja događaj koji se nije mogao predvidjeti.

Valja reći da bilo koje sudjelovanje u prometu predstavlja rizik za osobe koje u njemu sudjeluju, a kako je tuženik organizirao proces rada na način da je bio potreban odlazak i vraćanje alata i strojeva na relaciji Pojatno - Sv. Helenu, tuženik se ne može osloboditi odgovornosti pozivanjem na radnje treće osobe koja je eventualno skrivila nezgodu. Naime, tužitelj je u obavljanju radnog zadatka sudjelovao u prometu, a promet čine vozila i vozači koji u njemu sudjeluju pa je rizik koji proističe iz sudjelovanja u prometu pokriven objektivnom odgovornošću tuženika i stoga status treće osobe nema drugi sudionik u prometu u odnosu na odgovornost tuženika.

Isto tako, neosnovan je i prigovor odgovornosti tužitelja za predmetnu nezgodu. Naime, stranke su se na ročištu 11.11.2004. godine (list 69) suglasile da se u ovom predmetu cijene dokazi koji su provedeni u postupku koji se vodio pod brojem Pn-579/98 s obzirom da je u istom postupku bila sporna odgovornost za nastanak štetnog događaja te je uvidom u navedeni spis utvrđeno da je u istom predmetu

tužitelj tužio "Euroherc osiguranje" radi naknade štete koju je tužitelj pretrpio u prometnoj nezgodi 08.07.1997. godine, i presudom posl. br. Pn-579/98 od 11.11.1999. godine utvrđena je odgovornost tuženiku za nastali događaj u cijelosti, a koja presuda je potvrđena presudom Županijskog suda u Zagrebu od 26.09.2000. godine i tužitelju je dosuđen iznos od 234.200,00 kn dok je odbijen sa dijelom zahtjeva od 36.800,00 kn, ali samo s obzirom na spornu visinu tužbenog zahtjeva.

Takoder, valja reći da iz dokaza provedenih u postupku Pn-579/98 ni na koji način ne proizlazi da je tužitelj doprinio nastanku prometne nezgode već upravo suprotno. Naime, svjedok Ivan Horvatin mlađi koji je upravljao vozilom koje je udarilo u vozilo tužitelja ističe da je do nesreće došlo kada je on, radi izbjegavanja sudara sa vozilom koje se upustilo u pretjecanje u suprotnom smjeru, započeo kočenje uslijed čega je došlo do zanošenja njegovog vozila te je prešao na prometnu traku za vozila iz suprotnog smjera.

Prema iskazu svjedoka Ivana Horvatina mlađega koji je upravljao vozilom te prema iskazu svjedoka Ivana Horvatina starijeg koji je bio suputnik tužitelj ni u jednom trenutku nije prešao na prometnu traku za vozila iz suprotnog smjera.

Slijedom navedenog, valja zaključiti da je na vozilo tužitelja iz suprotnog smjera naletjelo vozilo koje je prešlo na njegovu stranu, gdje je došlo do direktnog sudara vozila velikom brzinom.

Treba još reći da je tuženik u predmetu Pn-579/98 istakao prigovor suodgovornosti tužitelja iz razloga da tužitelj nije bio vezan sigurnosnim pojasom koji prigovor je otklonjen kao neosnovan s obzirom da se radilo o direktnom sudaru i velikoj brzini jer se nesreća dogodila na magistralnoj cesti te notorno da kod takvih snažnih udaraca dolazi do oslobađanja sila kod kojih sigurnosni pojas ne može u potpunosti zaštititi vozača od težih ozljeđivanja. Osim toga, tužitelju su prema njegovom iskazu zbog nošenja sigurnosnog pojasa ostali tragovi na tijelu mjesec dana što sve upućuje na veliku silinu udarca uslijed kojeg sigurnosni pojas nije tužitelja zaštitio od ozljeda.

Slijedom svega navedenog, odnosno prvenstveno činjenice da je tužitelj stradao u okviru procesa rada koji je radio po nalogu nadređenog, to tuženik odgovara po kriteriju uzročnosti po čl. 154. st. 2 ZOO, kao što je već navedeno s time da se u konkretnom slučaju nisu ispunili uvjeti za djelomično oslobođenje tuženika od odgovornosti za naknadu štete pretrpljene na radu i u svezi s radom temeljem odredbe članka 177. st. 3 ZOO budući tužitelj nije doprinio nastanku štete odnosno je tuženik tijekom dokaznog postupka dokazao da je tužitelj djelomično pridonio nastanku štete, a kako proizlazi i iz odluke Županijskog suda.

Osim toga, valja reći da su stranke na ročištu dana 05. svibnja 2009. g. suglasno navele da odustaju od svih dokaza odnosno da nije potrebno izvoditi daljnje dokaze i predložile su zaključenje glavne rasprave, kao i na ročištu dana 15. srpnja 2010. godine (list 189) te na ročištu 10. veljače 2011. godine.

Slijedom svega navedenog utvrđeno je da je tuženik dužan nadoknaditi tužitelju štetu koju trpi kao posljedicu nezgode od 08.07.1997. godine pa sukladno odredbi čl. 195. st. 2 ZOO, tužitelj ima pravo na izgubljenju zaradu koju gubi zbog odlaska u invalidsku mirovinu kao posljedica stradanja na radu.

Iz uvida u Rješenje Republičkog fonda mirovinskog i invalidskog osiguranja radnika Hrvatske od 06. listopada 1998. godine proizlazi da je kod tužitelja nastao gubitak sposobnosti za rad zbog povrede na radu te mu se priznaje počevši od 28. travnja 1998. godine pravo na invalidsku mirovinu. Navedenu činjenicu ni tuženik nije tijekom postupka osporavao.

Radi utvrđivanja razlike između isplaćene invalidske mirovine i plaće koju bi tužitelj ostvario da je ostao u radnom odnosu za period od 01.09.1999. godine pa nadalje izveden je, na prijedlog tužitelja, dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Zrinku Ručeviću.

U svom nalazu i mišljenju od 15.04.2003. godine (list 38) vještak je naveo da je obavio uvid u podatke o primanjima usporednih zaposlenika Damira Koledića i Damira Kozina i to podatke koji se nalaze na poreznim (PK-1) karticama odnosno na isplatnim kartonima, za svakog od usporednih zaposlenika. Vještak ističe da osim primanja po osnovi plaća, zaposlenici tuženika ostvaruju i primanja po osnovi terenskog dodatka odnosno naknade za odvojeni život (već prema tome na kojem gradilištu rade), pa je nalaz i mišljenje dan u dvije inačice: jedna u kojoj će se primanja koja tužitelj ostvaruje po osnovi invalidske mirovine uspoređivati s pretpostavljenom neto plaćom koju bi tužitelj ostvarivao i druga kojoj će se primanja koja tužitelj ostvaruje po osnovi invalidske mirovine uspoređivati s ukupnim pretpostavljenim neto primanjima koja bi tužitelj ostvarivao (neto plaće + naknade). Stoga je vještak utvrdio da je izgubljena zarada tužitelja iskazana za razdoblje od 01. siječnja 1999. godine do 28. veljače 2003. godine kao razlika pretpostavljenih neto primanja tužitelja (izračunata na bazi usporedbe s dva komparativna zaposlenika) i primanja koja je tužitelj ostvario na ime invalidske mirovine iznosi ukupno 16.030,31 kn i to ukoliko su kao pretpostavljena primanja tužitelja uzimaju samo neto plaće ili 103.598,45 kn ukoliko se kao pretpostavljena primanja tužitelja uzimaju neto plaće i neto naknade (terenski dodatak, naknade za odvojeni život).

Tuženik je prigovorio ovakvom nalazu i mišljenju iz razloga što je vještak prikazao i druga primanja i to terenski dodatak i naknadu za odvojeni život, a isto tako je i prigovorio zato što vještak nije prikazao razliku u korist tužitelja za one mjesece kada mu je invalidska mirovina bila veća od pretpostavljene plaće i to u siječnju, veljači i prosincu 1999., siječnju, veljači i prosincu 2000., siječnju, veljači, travnju, studenome i prosincu 2001. te siječnju 2002. godine. Također, i tužitelj je tražio dopunu vještačenja na način da vještak odredi koliko će tužitelj gubiti na zaradi nakon 28.02.2003. godine.

Stoga je vještak Zrinko Ručević u svom dopunskom nalazu i mišljenju vještaka (list 54-55 spisa), naveo da je nalaz i mišljenje u ovom predmetu sačinio u dvije inačice i to jedna u kojoj se kao pretpostavljena primanja tužitelja uzimaju samo neto plaće i druga u kojoj se kao pretpostavljena primanja tužitelja uzimaju neto plaća i pripadajuće naknade (terenski dodatak, odvojeni život) te je na taj način ostavio Sudu da riješi pravno pitanje da li treba uzimati u obzir navedene podatke ili ne. Što se tiče drugog prigovora tuženika, vještak je naveo da se prilikom iskazivanja izgubljene zarade po mjesecima predmetnog razdoblja uvijek iskazuju oni mjesečni iznosi u kojima je ostvareno primanje manje od pretpostavljenog primanja i takav iznos razlike predstavlja izgubljenu zaradu tog mjeseca. Ukoliko je primljeni iznos veći, u tom mjesecu nema izgubljene zarade, i sukladno tome je vještak sačinio nalaz i mišljenje u ovom predmetu. Zatim što se tiče prijedloga tužitelja iz podneska od 02.06.2003. godine da se vještak očituje o visini rente s osnova izgubljene zarade tužitelja, vještak je naveo da na bazi šestomjesečnog prosjeka iskazanih izgubljenih zarada (rujan 2002. do veljača 2003. godine) renta tužitelja počevši od 01. ožujka 2003. godine iznosi 761,25 kn u prvoj inačici izračuna te 1.679,58 kn u drugoj inačici izračuna. Stoga, ukoliko sud usvoji prijedlog tuženika da se za mjesece u kojima je ostvareno primanje veće od pretpostavljenog iskaže negativna izgubljena zarada, tada bi u inačici izgubljene zarade u kojoj su u obzir uzimane samo pretpostavljene neto plaće ukupna izgubljena zarada tužitelja bila manja za 840,52 kn tj. iznosila bi ukupno 15.189,79 kn te mjesečna renta tužitelja po osnovi izgubljene zarade počevši od 01. ožujka 2003. godine iznosi 761,25 kn u prvoj inačici izračuna te 1.679,58 kn u drugoj inačici izračuna. Dakle, renta tužitelja počevši od 01.03.2003. godine iznosi 761,25 kn u prvoj inačici izračuna (usporedba s pretpostavljenim neto plaćama) ili 1.679,58 kn u drugoj inačici izračuna (usporedba s pretpostavljenim neto plaćama i dodacima).

Kako je nalaz i mišljenje vještaka jasan i logičan te dan u suglasju sa pravilima struke, a tuženik nije prigovorio financijskom obračunu već je samo istaknuo prigovor koji predstavlja pravno pitanje, ovaj sud prihvaća izračun vještaka kao valjan i objektivan u skladu s pravilima struke i znanosti.

Nadalje, s obzirom da je tuženik osporio nalaz i mišljenje vještaka te time i tužbeni zahtjev ističući da tužitelj ne bi imao pravo na druga primanja osim plaće, a to su terenski dodatak i naknada za odvojeni život, sud je na okolnost da li su tužitelju kroz sporno razdoblje na osnovnu plaću isplaćivani

dodaci bez obzira da li je bio ili nije bio na terenu, odnosno na okolnost da li je tužitelju osnovna plaća isplaćivana na način da je dio prikazivan kao plaća, a dio kao terenski dodatak koji je samo formalno nazvan terenskim dodatkom, a u biti predstavlja plaću, saslušao tužitelja i svjedoka Mladena Peteka te dopunski Darka Peka te Damira Koledića i Franju Županeca kao i tužitelja.

Iz iskaza svjedoka Mladena Peteka (list 77-78) proizlazi da je imao ugovor o radu prema kojem mu je osnovna plaća bila 2.800,00 kn, dok je mjesečno dobivao veći iznos i to negdje oko 4.200,00 kn, odnosno 4.200,00 kn i to 200,00 kn više ili manje mjesečno, a taj cijeli iznos je bio obračunat u obračunskim listama. Zatim je naveo da dio preko osnovne plaće koja je navedena u ugovoru se isplaćivala s osnova dnevnic, a taj iznos je varirao i nije pratilo stvaran izlazak na teren i neke logike tu nije bilo, te neki djelatnici koji uopće nisu izlazili na teren su znali s osnova dnevnic dobivati veće iznose nego oni koji su izlazili na teren, a znali su dobivati i dnevnic za cijeli mjesec. Nadalje je naveo da je u ugovoru bio navedeno pravo na naknadu za odvojeni život i terenski dodatak, a te osnove nisu bile navedene u obračunskim listama. Zatim je naveo da je nekad radio više sati, a dobio je manje, tako da mu nije jasno na koji se način radio taj izračun. Isto tako je naveo da je radio evidenciju odrađenih sati te evidenciju rada na terenu za sebe i za svoje radnike, a tužitelj je jedno kraće vrijeme radio kod njega pa je tada i za njega radio i to je predavao u računovodstvo. Još je dodao da se radilo od 08,00 ujutro do 17,00 popodne, ali se često radilo i duže, nekad do deset ili jedanaest sati navečer, subotom i nedjeljom te su putovali kombijem i osobnim vozilima, a on je više puta osobnim vozilom vozio i ljude i alat.

Iz dopunskog iskaza svjedoka Darka Peka (list 149-150 spisa) proizlazi da je još uvijek zaposlen kod tuženika na radnom mjestu pomoćnika direktora TBP za mehanizaciju te da je osnovna plaća predviđena ugovorom o radu u fiksnom iznosu, a kolika je stvarna plaća ovisi o tome da li radnik radi u okviru tvornice ili odlazi na teren te se odlazak na teren smatra 35 km od sjedišta firme i tada se dobije stvarni terenski dodatak i radi se duže od 8 sati dnevno. Zatim je naveo da kad nije išao na teren nije dobio terenski dodatak, a ukoliko bi neki radnik odlazio na teren plaća bi mu bila veća za terenski dodatak, dakle, plaća nije bila ista u slučaju da se nije išlo na teren, ali se u konkretnom slučaju radilo o stvarnom terenskom dodatku koji je isplaćivan onim radnicima koji su odlazili na teren. Isto tako svjedok je naveo da se uvijek tako isplaćivala plaća i posebno je bilo prikazano u obračunskoj listi kao plaća, a posebno kao terenski dodatak te je zaposlen kod tuženika od 1986. godine. Nadalje je naveo da mu je poznato da je tužitelj bio zaposlen kao djelatnik radionice, a samo je povremeno izlazio na teren kao pomoć montaži ili radovima na terenu i slično. Nadalje je naveo da tužitelj nije svaki mjesec izlazio na teren te je taj terenski dodatak iznosio negdje oko 70,00 kn, a na pitanja da li je bilo moguće da netko dobiva terenski dodatak, a da ne izlazi na teren, isti je naveo da ne zna. Još je dodao da ukoliko se radilo o odlasku na teren na više dana i bez povratka kući tada bi radnik dobio putni nalog, a ukoliko se radilo o jednom danu i ako se vraćalo kući to je bilo po nalogu poslovođe.

Iz iskaza svjedoka Damira Koledića (list 150-151 spisa) proizlazi da je zaposlen kod tuženika od 1995. godine kao i dan danas na radnom mjestu automehaničara u Rakitju s time da je to u Rakitju kao neka ispostava tuženika te oni idu na teren ukoliko se nešto pokvari, a da li mu je ista plaća kad odlazi na teren ili kad su cijelo vrijeme u bazi s time da nikad nije u bazi, naveo je da se radi o specifičnom poslu koji rade i oni su zapravo svima nadohvat ruke te je njihovo radno vrijeme klizno i plaća možda mjesečno varira gore-dolje 100,00 kn, zavisi kolika je satnica s time da svaki dan odlaze negdje na teren gdje je neka potreba, a ukoliko se zadrže duže od 12 sati tada znaju dobiti dnevnicu dok dnevnicu ne dobiju ako su recimo cijeli dan u bazi. Zatim je naveo da mu u obračunskoj listi stoji samo koeficijent prema kojem dobiva plaću i to je to što dobiva uz prijevoz, dok terenski dodatak nigdje ne stoji u obračunu za plaću, a kad se tek zaposlio onda je u obračunskoj listi stajalo posebno terenski dodatak te bez obzira gdje su onda radili su dobili taj terenski dodatak s time da je cjelokupni iznos plaće bio isti odnosno varirao je 100,00 do 200,00 kn. Nadalje je svjedok naveo da se nalazi u različitoj jedinici od tužitelja koji se nalazi u Pojatnu gdje je fiksna tvornica za proizvodnju betonskog materijala, a on je bio u posebnoj jedinici automehaničara i za svaku radnu jedinicu vladaju posebni zakoni i pravila.

Iz iskaza svjedoka Franje Županeca (list 157-158 spisa) proizlazi da je kod tuženika zaposlen dugi niz godina, a negdje od 1990. godine zaposlen je kao poslovođa i to u Pojatnu, gdje se nalazi tvornica betonskih proizvoda, a on je poslovođa jedinice za održavanje. Isto tako je naveo da su prije znali izlaziti na teren i sjeća se da je tužitelj par puta s njim izašao na teren dok sada više ne izlaze na teren te su za to dobivali terenski dodatak koji dobivaju i danas i to bez obzira da li se izlazi na teren ili ne. Nadalje je naveo da se je terenski dodatak u to vrijeme kad je tužitelj bio zaposlen dobivao i bez obzira da li se odlazilo na teren pa makar se i cijelo vrijeme radilo u radioni, dakle terenski dodatak se dobivao bez obzira da li si na terenu ili ne. Isto tako je naveo da kad se izlazilo baš daleko na teren tada se znala još dobiti i dnevnic, a plaća se prikazivala dio kao osnovica, a dio kao terenski dodatak i to je bilo uvijek isto, svaki mjesec, bez obzira da li se izlazilo na teren ili ne. Zatim je naveo da oni koji rade u bazi u Pojatnom isto dobivaju terenski dodatak, a ne odlaze na teren te je kod tuženika uvijek bilo tako da se dio prikaže kao plaća, a dio kao terenski dodatak, a zašto je to tako ne zna. Nadalje je naveo da je plaća bila ista neovisno o odlasku na teren ili ne, a broj sati koji je napisan u obračunu plaće, a odnosi se na terenski dodatak je bio uvijek broj radnih dana, s time da je nekim radnicima to variralo, zavisno o zaslugama. Na kraju je naveo da kada se išlo negdje dalje na teren da se za taj nije dobio terenski dodatak, već se je tada dobio putni nalog i dnevnic.

U dopunskom saslušanju tužitelj (list 78) je naveo da je svaki mjesec dobivao obračunske liste te je plaća varirala od 100,00 do 200,00 kn mjesečno, ali to nije bilo vezano sa terenskim radom jer nekad je dobio manje, a taj bi mjesec bio više na terenu. Zatim je naveo da je uvijek bio odrađeni broj sati naveden u listama, možda 182 ili 188, a u obračunskim listama bi znala biti navedena i druga osnova za plaću. Zatim je naveo da osim pisanog ugovora nije bilo nikakvih drugačijih usmenih dogovora u vezi plaće, a znalo se dogoditi da nekad po dva mjeseca ne ide na teren, ali u pogledu plaće nije bilo razlike te je plaća prema obračunima bila obračunata kao jedan osobni dohodak i nije se odvajala s osnova drugih naknada.

Iz drugog dopunskog iskaza tužitelja danog na ročištu 05. svibnja 2009. godine (list 158 spisa) proizlazi da ostaje kod iskaza danog na ročištu dana 13. studenog 2002. godine (list 30 spisa) i 08. lipnja 2005. godine (list 78 spisa) s time da pojašnjava da je plaća kod tuženika bila prikazivana dijelom kao plaća s osnovicom, a dijelom kao terenski dodatak, a radilo se o tome da bi šef radione g. Pek, odlučivao koliko će sati dati svakom radniku kao "terenski dodatak", a dobio bi to bez obzira što je bio cijelo vrijeme u radioni. Isto tako je naveo da kad su stvarno išli negdje na teren onda bi išli kod blagajnice i potpisali neki papir i dobili bi dnevnicu, odnosno terenski dodatak koji je bio naveden u obračunskim listama plaće dobivao se neovisno o izlasku na teren. Zatim je naveo da je tuženik samo formalno taj dodatak nazivao terenski dodatak dok je plaća cijelo vrijeme bila skoro ista te je varirala 100,00 kn gore-dolje, i to bez obzira na izlazak na teren. Na kraju je ponovio da taj određeni iznos je tuženik samo tako nazivao terenskim dodatkom, a u biti je predstavljao plaću i nije pratio odlazak na teren.

Tužiteljev iskaz u cijelosti potvrđuje iskaz svjedoka Mladena Peteka (list 78), Darka Peka i Franje Županeca, djelatnika koji su i radili s tužiteljem, pa kako su navedeni svjedoci potpuno nezainteresirani i nepristrani u ovom sporu, a kao djelatnici tuženika imaju neposrednih saznanja o načinu isplati plaće, ovaj sud prihvaća njihov iskaz kao valjan i objektivan, uvjerljiv te u međusobno suglasni. Naime, iz iskaza Mladena Peteka proizlazi da neki djelatnici koji uopće nisu izlazili na teren su znali s osnova dnevnica dobivati veće iznose nego oni koji su izlazili na teren, a znali su dobivati i dnevnic za cijeli mjesec. Što se tiče iskaza svjedoka Damira Koledića valja najprije reći da je isti bio u drugoj organizacijskoj jedinici, a i sam je naveo da vrijede druga pravila. Međutim, i on je u svom iskazu naveo da kad se tek zaposlio onda je u obračunskoj listi stajalo posebno terenski dodatak i to bez obzira gdje su onda radili su dobivali taj terenski dodatak s time da je cjelokupni iznos plaće bio isti odnosno varirao je 100,00 do 200,00 kn. Također, iz iskaza svjedoka Franje Županeca, jasno i decidirano proizlazi da se terenski dodatak u to vrijeme kad je tužitelj bio zaposlen dobivao i bez obzira da li se odlazilo na teren pa makar se i cijelo vrijeme radilo u radioni, dakle terenski dodatak se dobivao bez obzira da li se išlo na teren ili ne, a kad se izlazilo baš daleko na teren tada se znala još dobiti i dnevnic, a plaća se prikazivala dio kao osnovica, a dio kao terenski dodatak i to je bilo uvijek isto, svaki mjesec, bez obzira da li se

izlazilo na teren ili ne, pri čemu je dodao da oni koji rade u bazi u Pojatnom isto dobivaju terenski dodatak, a ne odlaze na teren te je kod tuženika uvijek bilo tako da se dio prikaže kao plaća, a dio kao terenski dodatak. Navedeno, proizlazi i iz iskaza tužitelja koji je naveo da je plaća kod tuženika bila prikazivana dijelom kao plaća s osnovicom, a dijelom kao terenski dodatak, odnosno terenski dodatak koji je bio naveden u obračunskim listama plaće dobivao se neovisno o izlasku na teren, a tuženik je samo formalno taj dodatak nazivao terenski dodatak dok je plaća cijelo vrijeme bila skoro ista te je varirala 100,00 kn gore-dolje, i to bez obzira na izlazak na teren, a još je i naveo da je taj određeni iznos tuženik samo tako nazivao terenskim dodatkom, a u biti je predstavljao plaću i nije pratio odlazak na teren.

Dakle, temeljem suglasnih iskaza tužitelja, Mladena Peka i Franje Županeca, pa i Damira Koledića, utvrđeno je da su se kod tuženika isplaćivale plaće u većem iznosu od osnovne plaće neovisno o tome da li je djelatnik bio na terenu ili ne, odnosno utvrđeno je da je tuženik osnovnu plaću isplaćivao na način da je dio prikazivan kao plaća, a dio kao terenski dodatak koji je u biti predstavljao plaću i samo formalno se zove terenski dodatak, tako da se zapravo i ne radi o stvarno terenskom dodatku. Stoga je tužitelju valjalo dosuditi razliku plaće prema podacima o plaći sa svim dodacima budući je plaća prikazivana dio kao plaća, a dio kao terenski dodatak koji predstavlja u biti plaću.

Osnovanost tvrdnji tužitelja potvrđuje i činjenica da je tužitelju manji dio plaće prikazivan kao primanje s osnovnog redovnog rada dok je veći dio prikazan kao primanje s osnova terenskog dodatka što je razvidno iz obračuna plaće za 3. mjesec 1997. (list 84) iz kojeg je razvidno da isplaćena plaća u iznosu od 3.341,61 kn s tim da je s osnova redovnog rada isplaćen neto iznos od 1.421,61 kn, a s osnova terenskog dodatka 1.920,00 kn.

Valja reći da sud nije prihvatio iskaz Darka Peka u dijelu koji se odnosi na isplatu plaće i to naročito gdje isti navodi da ukoliko bi neki radnik odiazio na teren plaća bi mu bila veća za terenski dodatak, dakle, plaća nije bila ista u slučaju da se nije išlo na teren, budući da je isti još uvijek zaposlen kod tuženika na radnom mjestu pomoćnika direktora TBP za mehanizaciju, a njegov iskaz je u suprotnosti s iskazom svjedoka Mladena Peka, Franje Županeca i Damira Koledića, te iskazom samog tužitelja kojem je ovaj sud u cijelosti poklonio vjeru. Pri tome valja reći da je i sam svjedok na pitanje da li je bilo moguće da netko dobiva terenski dodatak, a da ne izlazi na teren, naveo da ne zna.

Stoga je imajući u vidu gore navedeno tužitelju dosuđen iznos od 103.598,45 kn za period od 01.siječnja 1999. godine do 28.veljače 2003. godine sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospijeca svakog pojedinog iznosa te je za period od 15.04.2003. godine pa nadalje tužitelju dosuđena renta kao razlika između invalidske mirovine i plaće koju bi tužitelj primao da je ostao u radnom odnosu u iznosu od 1.679,58 kuna uzimajući u obzir razliku između invalidske mirovine i neto plaće sa svim dodacima koju bi ostvarivao da je ostao raditi kod poslodavca da nije bilo ozljeđivanja na radu.

Naime, tužitelj ima pravo na naknadu svi onih prihoda koje bi ostvarivao da nije bilo ozljede na radu, a to se odnosi kako na razliku između invalidske mirovine koju prima i plaće koju bi ostvarivao da nije otišao u invalidsku mirovinu, tako da je sud prihvatio nalaz i mišljenje vještaka u dijelu gdje je prikazao razlike između primanja koje tužitelj ostvaruje po osnovi invalidske mirovine u usporedbi s pretpostavljenom neto plaćom uz dodatke (terenski dodatak i za odvojeni život), slijedom čega se ukazuju neosnovanim navodi tuženika da je tužitelju dosuđena bruto plaća već mu je dosuđena razlika između primanja koje ostvaruje na osnovi invalidske mirovine i pretpostavljene neto plaće sa dodacima.

Isto tako, prigovor zastare tuženika ocijenjen je neosnovanim. Naime, prema odredbi članka 373. Zakona o obveznim odnosima, samo pravo iz kojega proistječu povremena potraživanja zastarijeva za pet godina, računajući od dospelosti najstarijeg neispunjenog potraživanja, dok sukladno odredbi članka 376. st. 1. ZOO-a potraživanje naknade uzrokovane štete zastarijeva za tri godine od kad je oštećenik doznao za štetu i za osobu koja je štetu učinila dok je odredbom članka 377. st. 1. ZOO-a predviđeno da kad je

šteta uzrokovana kaznenim djelom, a za kazneno gonjenje je predviđen dulji rok zastare, zahtjev za naknadu štete zastarijeva kad istekne vrijeme određeno za zastaru krivičnog gonjenja.

Valja reći da se u konkretnom slučaju radi o potraživanju razlike između plaće koju bi tužitelj ostvario da nije došlo do štetnog događaja i invalidske mirovine, dakle, o zahtjevu za naknadu štete pa početak tijeka zastarnog roka spornog potraživanja s osnova naknade štete za izgubljenu zaradu počinje teći od dana kad je tužitelj saznao da će zbog priznate invalidnosti ubuduće ostvarivati manju zaradu odnosno kada je za njega postalo definitivno izvjesno da će zbog priznate trajne invalidnosti ubuduće ostvarivati manju zaradu pa računanje zastarnog roka s početkom od nekog ranijeg datuma ne bi imalo opravdavanja budući da s bilo kojim ranijim datumom tužiteljev status umirovljenika-invalida nije utvrđen.

Slijedom navedenog, kako iz rješenja Republičkog fonda mirovinskog i invalidskog osiguranja radnika Hrvatske od 06. listopada 1998. godine proizlazi da je tužitelju utvrđeno pravo na invalidsku mirovinu, valja zaključiti da je tužitelj saznao za štetu onoga dana kada je zaprimio navedeno rješenje i kada je isto postalo pravomoćno jer je tada saznao za štetu koju potražuje u ovom sporu odnosno tada je za njega postalo definitivno izvjesno da će zbog priznate invalidnosti ubuduće ostvarivati manju zaradu.

Iz iskaza tužitelja (list 306), koji je prihvaćen kao životan, logičan i uvjerljiv, proizlazi da je Rješenje Republičkog fonda mirovinskog i invalidskog osiguranja radnika Hrvatske od 06. listopada 1998. godine primio početkom mjeseca siječnja 1999. godine i to se točno sjeća jer je baš došlo negdje iza Nove godine, a to je i očekivao cijelo vrijeme, a još je dodao da se nije žalio na to rješenje kad ga je zaprimio jer je bio zadovoljan njime. S druge strane iz uvida u spis HZMO, nije moguće točno utvrditi dan pravomoćnosti već jedino da protiv navedenog rješenja nije uloženi pravni lijek, pri čemu valja napomenuti da niti tuženik nije tvrdio drugačije.

Temeljem odredbe čl. 361. ZOO zastarijevanje počinje teći prvog dana poslije dana kada je vjerovnik imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze, a temeljem čl. 372. st. 1. ZOO potraživanja povremenih davanja zastarijevaju za tri godine od dospelosti svakog pojedinog davanja.

Kako je tužitelj od dana kada je saznao da mu je priznato pravo na invalidsku mirovinu stekao pravo zahtijevati razliku plaće, što je bilo početkom 1999. godine, a prema specificiranom tužbenom zahtjevu tužitelj potražuje razliku plaće tek od siječnja 1999. godine, dok je tužba podnesena 20. prosinca 2001. godine, razvidno je da u konkretnom slučaju nije protekao zastarni rok od tri godine (unazad) od kada je imao pravo zahtijevati ispunjenje obveze.

Također, nije osnovan niti prigovor tuženika pozivom na odredbu čl. 373. st. 5 Zakona o obveznim odnosima da je zastarjelo pravo tužitelja na potraživanje utužene naknade. Naime, sukladno navedenoj zakonskoj odredbi samo pravo iz koje proistječu povremena potraživanja zastarijeva za 5 godina računajući o dospelosti najstarijeg neispunjenog potraživanja poslije kojeg dužnik nije vršio davanja. Kako se štetni događaj iz kojeg proističe navedena šteta desio 1997. godine, a tužba je u ovom predmetu podnesena dana 20. prosinca 2001. godine, to nije prošao rok od 5 godina od samog štetnog događaja pa sasvim sigurno nije prošao rok od najstarijeg neispunjenog potraživanja jer je pravo na invalidsku mirovinu tužitelju utvrđeno kasnije.

U odnosu na navode tuženika da je naknada za tjelesno oštećenje stalni mjesečni prihod tužitelja te je treba kao takvu ubrojiti u njegova primanja valja reći da su takvi navodi ocijenjeni kao neosnovani. Naime, naknada za tjelesno oštećenje po osnovi socijalnog osiguranja treba se uračunati tužitelju u naknadu za duševne boli zbog smanjene životne aktivnosti, a ne uzima se u obzir pri naknadi izgubljene zarade.

Slijedom navedenog, tužitelju je dosuđen iznos od 103.598,45 kn za period od 01.siječnja 1999. godine do 28.veljače 2003. godine sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dospeljeća svakog pojedinog iznosa pri čemu se kao dan dospeljeća uzima petnaesti u mjesecu, u smislu odredbe čl. 83.st. 4. Zakona o radu, prema kojem se plaća za prethodni mjesec isplaćuje najkasnije do petnaestog dana u mjesecu.

S naslova naknade štete izgubljene zarade, budući da je riječ o izvorno novčanom zahtjevu, štetnik je obavezan isplatiti onaj broj novčanih jedinica koliko je utvrđeno da štete iznosi s time da tužitelj ima pravo i na kamatu. (čl.277. st. 1 ZOO, čl. 394. ZOO i čl. 186. ZOO). Kako se radi o novčanoj naknadi materijalne štete kamate teku od dana dospeljeća svakog pojedinog obroka izgubljene zarade pa do isplate, tako da su tužitelju su dosuđene zakonske zatezne kamate temeljem odredbe čl. 277. st. 1. ZOO, a tekuće od dospeljeća svakog pojedinog iznosa do isplate. Što se tiče stope zatezne kamate valja reći da su određene za razdoblje od njihova dospeljeća pa do 31. prosinca 2007. godine na temelju čl. 2. Zakona o kamatama i čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, a nakon 01. siječnja 2008. godine, stope zateznih kamata određene su na temelju čl. 29. st. 2 ZOO prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena. (Odluka o diskontnoj (eskontnoj) stopi HNB od 19. prosinca 2007. "Narodne novine " br. 132/07).

Isto tako, u smislu odredbe čl. 195.st.2 ZOO, tužitelju je za period od 15.04.2003. g. pa nadalje dosuđena renta kao razlika između invalidske mirovine i plaće koju bi tužitelj primao da je ostao u radnom odnosu u iznosu od 1.679,58 kuna, s time da je tuženik dužan dospjele obroke platiti odjednom, a buduće najkasnije do svakog 15-og u mjesecu te je dužan tužitelju na dospjele obroke rente platiti i zateznu kamatu tekuću od dospeljeća svakog pojedinog obroka do isplate, po stopi određenoj čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate za razdoblje od dospeljeća do 31.12.2007.g., a od 01.01. 2008.g. do isplate po stopi određenoj za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta, koje je prethodilo tekućem polugodištu, za pet postotnih poena.

Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi članka 154. st. 1. ZPP-a kao i članka 155. st. 1. ZPP-a, a troškovi su odmjereni sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine 63/93, 87/93, 16/94, 11/96, dalje OT/93) te Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika (Narodne novine 91/04, dalje OT/04), prema priloženom troškovniku tužitelja, a prema vrijednosti u vrijeme poduzimanja svake pojedine parnične radnje prema vrijednosti predmeta spora konačno specificiranog sniženog tužbenog zahtjeva podneskom od 24.12.2003. godine s tim da tuženik nema pravo na parnični trošak jer je u cijelosti izgubio parnicu.

Tako je tužitelju za sastav tužbe priznato 235 bodova (Tbr. 7/1 OT/93), trošak pristupa na ročište dana 01.07.2002. g.117,5 bodova (Tbr. 9/2 OT/93), trošak sastava podneska od 30.08.2002. godine – 10 bodova (Tbr. 8/3 OT/93), trošak pristupa na ročište dana 13.11.2002.godine - 235 bodova (Tbr. 9/1 OT/93), trošak sastava podneska od 02.06.2003. godine – 10 bodova (Tbr. 8/3 OT/93), trošak sastava podneska od 24.12.2003.godine- 235 bodova (Tbr. 8/1 OT/93), trošak sastava podneska od 12.03.2004. godine – 10 bodova (Tbr. 8/3 OT/93), trošak pristupa na ročište dana 11.11.2004. godine – 125 bodova (Tbr. 9/2 OT/04), trošak sastava podneska od 01.12.2004.godine – 50 bodova (Tbr. 8/3 OT/04), trošak pristupa na ročište dana 15.03.2005. godine - 125 bodova (Tbr. 9/2 OT/04), trošak pristupa na ročište dana 08.06.2005. godine – 250 bodova (Tbr. 9/1 OT/04), trošak sastava podneska od 13.06.2005. godine – 50 bodova (Tbr. 8/3 OT/04), trošak pristupa na ročište dana 20.09.2005. godine- 250 bodova (Tbr. 9/1 OT/04), trošak pristupa na ročište dana 23.siječnja 2007.godine – 250 bodova (Tbr. 9/1 OT/04), trošak sastava podneska od 26.siječnja 2007.godine – 50 bodova (Tbr. 8/3 OT/04), trošak sastava podneska od 29.veljače 2008.godine – 50 bodova (Tbr. 8/3OT/04), trošak pristupa na ročište dana 09.travnja 2009.godine – 250 bodova (Tbr. 9/1OT/04), trošak pristupa na ročište dana 05.svibnja 2009.godine – 250 bodova (Tbr. 9/1OT/04), što iznosi ukupno 2552,5 bodova, uz vrijednost jednog boda od 10,00 kn te uvećano za 22% na ime PDV-a, odnosno 31.140,50 kuna uz priznati trošak vještačenja u iznosu od 1.000,00 kuna odnosno 32.140,50 kuna.

Isto tako, u daljnjem tijeku postupka tužitelju je valjalo priznati trošak pristupa na ročište dana 15. srpnja 2010. godine u iznosu od 250 bodova (Tbr. 9/1 OT/04), trošak pristupa na ročište 13. listopada 2010. godine – 125 bodova (Tbr. 9/2 OT/04), te trošak pristupa na ročište 10. veljače 2011. godine – 250 bodova (Tbr. 9/1 OT/04) uz 23% PDV-a što iznosi ukupno 7.687,50 kn, tako da je tužitelju dosuđen parnični trošak u ovom postupku u ukupnom iznosu od 39.828,00 kn.

Valja reći da tužitelju nije priznat trošak sastava podneska od 25.11.2002. godine, trošak sastava podneska od 22.02.2005. godine, trošak odgovora na žalbu od 14. studenog 2005. godine, zatim trošak sastava podneska od 07. prosinca 2005. godine, trošak sastava podneska od 10. svibnja 2006. godine, trošak sastava podneska od 28. lipnja 2006. godine, trošak sastava podneska od 11. listopada 2006. godine, trošak sastava podneska od 07. siječnja 2009. godine te trošak sastava podneska od 29. listopada 2010. godine budući da navedeni podnesci nisu po stavu ovog suda bili potrebni radi vođenja ove parnice u smislu odredbe čl. 155. st. 1 ZPP-a. Isto tako, tužitelju nije priznat niti trošak sastava podneska od 03. prosinca 2008. godine, budući je tužitelj navode iz toga podneska već iznio tijekom postupka, pa stoga navedeni podnesak nije bio potreban radi vođenja ove parnice u smislu odredbe čl. 155. st. 1 ZPP-a. Tužitelju nije priznat niti trošak dolaska na ročište za objavu 29.09.2005. g., kao niti troška za objavu 20.05.2009. g. jer isti trošak nije bio potreban za vođenje ovog spora u smislu odredbe čl. 155. st. 1 ZPP-a. Isto tako, tužitelju nije priznat niti trošak sastava podneska od 28. lipnja 2006. g., budući navedeni podnesak nikada nije zaprimljen u spis predmeta zbog čega nije nastao trošak potreban radi vođenja ove parnice.

Na tako određen trošak tužitelju su dosuđene zatezne kamate tekuće od presuđenja do isplate po stopi na temelju članka 29. stavka 2. ZOO-a prema eskontnoj stopi HNB koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za pet postotnih poena sve do isplate.

U Zagrebu, dana 14. veljače 2011. godine

SUDAC:
Sabina Dugonjić v.r.

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe Županijskom sudu u Zagrebu. Žalba se podnosi putem ovog suda pisanim putem u tri primjerka u roku 8 dana od dana dostave prijepisa ove presude.

DNA

1. pun. tužitelja
2. tuženiku

Za točnost otpisivanja - ovlaštena službenik
Vesna Stančin

ODVJETNIK Natalija Đuran Tršinski

Zabok , Matije Gupca 30; tel 049 222 370 / 098 825 642

P U N O M O Ć

Ovlašćujem da me pravno zastupa

ODVJETNICA
NATALIJA ĐURAN TRŠINSKI
ZABOK, Matije Gupca 30
Tel: 049/222-370 Mob: 098/825-642

U parničnom postupku

Pred : FINA

Na prijedlog: Jug Mladen Kupčevski, Jug 16

Protiv: _____

Radi prilaz tužbi

Ovlašćujemo ju da me zastupa u svim mojim pravnim poslovima u sudu i izvan suda kao i kod svih drugih državnih organa , te da radi zaštite i ostvarenja mojih prava i na zakonu osnovanih interesa poduzima sve pravne radnje i upotrijebi sva u zakonu predviđena sredstva , a osobito da podnosi tužbe, prijedloge i ostale podneske , da daje u moje ime i nasljednu izjavu , te da za mene prima novac i novčane vrijednosti i da o tome izdaje potvrde.

Pristajemo da ju za slučaj spriječenosti zamijeni odvjetnički vježbenik _____

Za slučaj spora glede odvjetničke nagrade i troška pristajemo na nadležnost Općinskog suda u Zlataru Stalna služba u Zaboku.

U Zaboku ~~05.10.16~~ 12.7.17

Jug Mladen

10

24-00000

R
RC 53 430 538 0 HR
49210 ZABOK

R
RC 53 430 538 0 HR
49210 ZABOK

multi-
mural
star
—
—
—

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

1916-1917, 1918-1919, 1920-1921, 1922-1923, 1924-1925, 1926-1927, 1928-1929, 1930-1931, 1932-1933, 1934-1935, 1936-1937, 1938-1939, 1940-1941, 1942-1943, 1944-1945, 1946-1947, 1948-1949, 1950-1951, 1952-1953, 1954-1955, 1956-1957, 1958-1959, 1960-1961, 1962-1963, 1964-1965, 1966-1967, 1968-1969, 1970-1971, 1972-1973, 1974-1975, 1976-1977, 1978-1979, 1980-1981, 1982-1983, 1984-1985, 1986-1987, 1988-1989, 1990-1991, 1992-1993, 1994-1995, 1996-1997, 1998-1999, 2000-2001, 2002-2003, 2004-2005, 2006-2007, 2008-2009, 2010-2011, 2012-2013, 2014-2015, 2016-2017, 2018-2019, 2020-2021, 2022-2023, 2024-2025, 2026-2027, 2028-2029, 2030-2031, 2032-2033, 2034-2035, 2036-2037, 2038-2039, 2040-2041, 2042-2043, 2044-2045, 2046-2047, 2048-2049, 2050-2051, 2052-2053, 2054-2055, 2056-2057, 2058-2059, 2060-2061, 2062-2063, 2064-2065, 2066-2067, 2068-2069, 2070-2071, 2072-2073, 2074-2075, 2076-2077, 2078-2079, 2080-2081, 2082-2083, 2084-2085, 2086-2087, 2088-2089, 2090-2091, 2092-2093, 2094-2095, 2096-2097, 2098-2099, 2100-2101, 2102-2103, 2104-2105, 2106-2107, 2108-2109, 2110-2111, 2112-2113, 2114-2115, 2116-2117, 2118-2119, 2120-2121, 2122-2123, 2124-2125, 2126-2127, 2128-2129, 2130-2131, 2132-2133, 2134-2135, 2136-2137, 2138-2139, 2140-2141, 2142-2143, 2144-2145, 2146-2147, 2148-2149, 2150-2151, 2152-2153, 2154-2155, 2156-2157, 2158-2159, 2160-2161, 2162-2163, 2164-2165, 2166-2167, 2168-2169, 2170-2171, 2172-2173, 2174-2175, 2176-2177, 2178-2179, 2180-2181, 2182-2183, 2184-2185, 2186-2187, 2188-2189, 2190-2191, 2192-2193, 2194-2195, 2196-2197, 2198-2199, 2200-2201, 2202-2203, 2204-2205, 2206-2207, 2208-2209, 2210-2211, 2212-2213, 2214-2215, 2216-2217, 2218-2219, 2220-2221, 2222-2223, 2224-2225, 2226-2227, 2228-2229, 2230-2231, 2232-2233, 2234-2235, 2236-2237, 2238-2239, 2240-2241, 2242-2243, 2244-2245, 2246-2247, 2248-2249, 2250-2251, 2252-2253, 2254-2255, 2256-2257, 2258-2259, 2260-2261, 2262-2263, 2264-2265, 2266-2267, 2268-2269, 2270-2271, 2272-2273, 2274-2275, 2276-2277, 2278-2279, 2280-2281, 2282-2283, 2284-2285, 2286-2287, 2288-2289, 2290-2291, 2292-2293, 2294-2295, 2296-2297, 2298-2299, 2300-2301, 2302-2303, 2304-2305, 2306-2307, 2308-2309, 2310-2311, 2312-2313, 2314-2315, 2316-2317, 2318-2319, 2320-2321, 2322-2323, 2324-2325, 2326-2327, 2328-2329, 2330-2331, 2332-2333, 2334-2335, 2336-2337, 2338-2339, 2340-2341, 2342-2343, 2344-2345, 2346-2347, 2348-2349, 2350-2351, 2352-2353, 2354-2355, 2356-2357, 2358-2359, 2360-2361, 2362-2363, 2364-2365, 2366-2367, 2368-2369, 2370-2371, 2372-2373, 2374-2375, 2376-2377, 2378-2379, 2380-2381, 2382-2383, 2384-2385, 2386-2387, 2388-2389, 2390-2391, 2392-2393, 2394-2395, 2396-2397, 2398-2399, 2400-2401, 2402-2403, 2404-2405, 2406-2407, 2408-2409, 2410-2411, 2412-2413, 2414-2415, 2416-2417, 2418-2419, 2420-2421, 2422-2423, 2424-2425, 2426-2427, 2428-2429, 2430-2431, 2432-2433, 2434-2435, 2436-2437, 2438-2439, 2440-2441, 2442-2443, 2444-2445, 2446-2447, 2448-2449, 2450-2451, 2452-2453, 2454-2455, 2456-2457, 2458-2459, 2460-2461, 2462-2463, 2464-2465, 2466-2467, 2468-2469, 2470-2471, 2472-2473, 2474-2475, 2476-2477, 2478-2479, 2480-2481, 2482-2483, 2484-2485, 2486-2487, 2488-2489, 2490-2491, 2492-2493, 2494-2495, 2496-2497, 2498-2499, 2500-2501, 2502-2503, 2504-2505, 2506-2507, 2508-2509, 2510-2511, 2512-2513, 2514-2515, 2516-2517, 2518-2519, 2520-2521, 2522-2523, 2524-2525, 2526-2527, 2528-2529, 2530-2531, 2532-2533, 2534-2535, 2536-2537, 2538-2539, 2540-2541, 2542-2543, 2544-2545, 2546-2547, 2548-2549, 2550-2551, 2552-2553, 2554-2555, 2556-2557, 2558-2559, 2560-2561, 2562-2563, 2564-2565, 2566-2567, 2568-2569, 2570-2571, 2572-2573, 2574-2575, 2576-2577, 2578-2579, 2580-2581, 2582-2583, 2584-2585, 2586-2587, 2588-2589, 2590-2591, 2592-2593, 2594-2595, 2596-2597, 2598-2599, 2600-2601, 2602-2603, 2604-2605, 2606-2607, 2608-2609, 2610-2611, 2612-2613, 2614-2615, 2616-2617, 2618-2619, 2620-2621, 2622-2623, 2624-2625, 2626-2627, 2628-2629, 2630-2631, 2632-2633, 2634-2635, 2636-2637, 2638-2639, 2640-2641, 2642-2643, 2644-2645, 2646-2647, 2648-2649, 2650-2651, 2652-2653, 2654-2655, 2656-2657, 2658-2659, 26

#1K/A

11 Price Reduced 10

10000
20000

Poslanica: Jozana H-P-u d.d.
u Poslanijskom uredu
46270 Zabok

Urednik, Zborna HRP-u d.d.
u Poljsanskem uredu
46270 Zabok

012
12-11